

pred cerkvijo dve zlomljeni smreki. Po pokopališču so ležali zdrobljeni križi, in na njih so viseli kosi raztrganih zastav. Iz zvonika so štrleli goli drogovi, zastave pa so raztrgane visele doli v gozdu na smrekah.

Po griču so se kakor dopoldne razpostavili vaščani. Tudi sedaj so zrlji doli na svoje polje. Toda kolika razlika? Sedaj so stale kalne mlake in zastale luže tu doli po bujnih senožetih in travnikih; na mnogih njivah je bilo žito od naliva vse ubito v tla in od viharja vse vkrižem posvalkano. Srce se je krčilo možem, ko so zrlji na strte nade in uničene upe. Zjutraj jim je igral pri tem pogledu zadovoljen nasmeh okrog usten, a sedaj so se pridružile temu nasmehu žalne poteze grenkosti. V občno dopoldansko veselje je kánila kapljica trpke grenčice. Zato je ljudstvo tem želneje hitelo v cerkev, kjer se je ravnokar pričelo sveto opravilo.

Proti koncu je župnik še pristavil: »Bodi čast in hvala sy. Lovrencu, ki nas je danes obvaroval večje nesreče! Sprosi naj ljubega zdravja ponesrečencema! Bodi mu hvala za današnje veselje, hvala pa tudi za užite bridkosti in grenkosti današnjega dné!«

Tedaj je ljudstvu po cerkvi prav živo stopilo pred oči vse brezmejno dopoldansko veselje, katero je tako naglo skalila občutna nezgoda. Z bridkostjo se je uverilo, da je vsakemu veselju primešana trpka grenkost, da ni kupe sladčice brez kaplje grenčice.

Petelin in putka.

(Basen.)

Že je tukaj, lepo jutro,
Lepo jutro, dan svital,
Petelinček je poskočil,
Da bi ga oznanjeval.
To zagledala je putka,
Naša tolsta jarčica,
Ki se vózi po dvorišču,
Kakor kaka barčica.
Pa takó je govorila:
»Petelinček, čuj me, čuj,
Saj je še prezgodaj, jutra
Še nikar ne oznanuj!«

Odgovoril petelinček:
»Le ne trudi se nikar,
Kaj bi rekli drugi moji,
Da sem kakšen gospodar!
Kaj bi rekle druge putke
In sosedov petelin,
Ako ne bi se oglasil
Jaz najpreje z naših lin?«
In prosila lena putka
Petelinčka je zaman,
Góri v lino je poskočil
In zapel je belí dan.

Siluška.